

beskyttet, efter hvad der er vedtaget i Landstinget. Det hedder: Rug i formalet, men usigtet Tilstand, saakaldet Grovmel, er frit, ellers i formalet Tilstand samt Fabrikata deraf og Malt 0,75 Øre pr. Pd. Det er noget i denne Retning, jeg siger til, naar jeg taler om Landbrugsprodukter i forædlet Tilstand. Jeg vil dog ikke kunne tillægge det saa overordentlig megen Betydning, og nogen Gene for Lovens Gennemførelse tror jeg ikke, det kan være; Forskellen er der jo for at sikre, at Formalingstjenesten bliver i Landet. Jeg vilde ganske vist ønske, at Redaktionen var en lidt anden, saa at det blev nærmere bestemt, hvad det her drejer sig om, men at det, som det ærede Medlem for Randers antog, vil fordyre Brødet, tror jeg ikke, og endnu mindre vil det ske, naar det redigeres lidt anderledes.

Det ærede Medlem for Æbeltoft talte om forskellige andre Spørgsmaal, saaledes om Værditolden, som under de foregaaende Behandlinger her i Tinget er opgivet. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde den Gang, at jeg yder Flertallet min Anerkendelse, fordi det har opgivet dette Krav. Jeg mener, det er aldeles utvivlsomt, at det vilde være en Hindring for Lovforslagets Fremme, og jeg er Flertallet taknemmelig for, at det har ladet dette Spørgsmaal falde. Naar det ærede Medlem dernæst talte meget udførligt om Kompensationsspørgsmaalet, Finanstolden, Tolden paa visse Forbrugs- genstande, Kaffe, Ris, Stenolie o. s. v. og for disse Spørgsmaals Vedkommende talte stærkt imod det andet Ting, skal jeg tillade mig at sige, at jeg opfatter det andet Tings Stilling omtrent paa samme Maade som Flertallets Stilling her i Tinget, idet jeg mener, at man saavel her i Tinget i 1897 som i Landstinget i Aar har skudt dette Spørgsmaal fra sig. Jeg kunde jo der citere de Ord, som det ærede Medlem for Slagelse brugte, da han talte om, hvorledes man havde skudt dette Spørgsmaal ud som noget, der skulde komme til Afgørelse senere. Jeg opfatter Stillingen i Landstinget i Virkeligheden paa samme Maade. Hvis jeg ikke gjorde det, kunde jeg til Dels tage Del i de Bebrejdelser, de nævnte Medlemmer have rettet mod det høje Landsting, men jeg kan ikke andet end i det hele betragte Behandlingen af disse Spørgsmaal som opsat til det Tidspunkt, hvor vi ere rykkede Sagen saa nær, at vi staa over for Spørgsmaalet om Opførelsen af hele den store finansielle Balance, som vi absolut maa komme til, inden vi kunne føre disse Spørgsmaal endelig

igennem. Hvad derfor de enkelte Sætses angaa, skal jeg ikke sige videre, men vil kun tillade mig at bemærke, at naar man i Landstinget paa ny har optaget en Told paa Frugter, som ogsaa var fastholdt af Toldkommissionen, om end mulig i en anden Skikkelse, men som dette Ting i 1897 opgav, er jeg kommen tilbage til at anse Toldkommissionens og derved til Dels ogsaa Landstingets Forslag for at være det rette. Det er en Beskatning af en Artikel, som meget godt kan bære en saadan Afgift, og en Indtægt paa 600,000 Kr. vil i det Øjeblik, vi skulle opgøre Balancen, ikke være at foragte, saa meget mere som den vil lette os at opgive andre Indtægter paa Artikler, som i større Udstrækning ere Nødvendighedsgenstande.

Jeg skønner ikke, at jeg om Enkelt- heder har behov at udtale mere. Jeg er enig med det ærede Medlem for Randers i, at efter Folketingets Forslag i 1897 var der ingen Industri, der vilde lide Afbræk i sin Virksomhed, og naar jeg altsaa tænker paa de Afgørelser, hvorom der var opnaaet Enighed mellem den daværende Finansminister og de forskellige Retninger i dette Ting, kan jeg ikke andet end udtale min Tilfredshed med Udsigten til, at vi kunne komme til at fortsætte Arbejdet for denne Sag. Der er ganske vist ikke stor Sandsynlighed for, at vi kunne bringe den til Afgørelse i denne Samling — Skattelovene i det hele ville vel næppe kunne bringes til Afgørelse i denne Samling — men ad Aare ville Udsigterne forhaabentlig blive saa meget des bedre. Naar der i Almindelighed har været Tale om Skattelovene, særlig i det foregaaende Møde, og jeg sammenstiller det Lovforslag, der her ligger for, med de Lovforslag vi da behandlede, skal jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at fra hvad man kalder Landbrugets Standpunkt vil en Gennemførelse af dette Lovforslag i den Form, hvorom vi i 1897 havde Udsigt til at blive enige med den daværende Finansminister — en Stilling, som jeg ikke tror, at den ærede nuværende Finansminister i nogen væsentlig Grad vil føle sig fristet til at forlade, efter som Sagen skrider frem — være til lige saa stor Fordel som Gennemførelsen af de andre Skattelove, og jeg ser i den Omstændighed en Opfordring for os til med lige saa megen Iver at fremme denne Sag til Afgørelse som de andre, og om muligt at fremme den til samtidig Afgørelse med de andre Spørgsmaal, vi have haft for.